

derom konferere med sin Kollega Finantsministeren, men det er dog Indenrigsministeren, der skal afflutte Kontrakterne; og det er derfor ogsaa i Grunden ham, til hvem vi have at holde os. Men nu have vi slet ikke hørt Noget om Indenrigsministerens Opfattelse af denne Sag. Skjøndt det netop vilde være af megen Interesse at kjende denne Opfattelse. Det falder mig i Forbindelse hermed i Diebliffet ind, at vi for et Par Aar siden hørte en Udtalelse her i Salen af det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Krieger), hvort det nævnte ærede Medlem, der ligeledes ved et Fernbanespørgsmaals Behandling, savnede Finantsministeren, i den Anledning, hvad der vist vil være i Manges Erindring, med en skarp Betoning opkastede det Spørgsmaal: „Have vi en Finantsminister?“ Der kunde maaske være Anledning til i dette Diebliff at vende Spørgsmaalet om og spørge: „Have vi en Indenrigsminister?“ Thi det er dog som sagt Indenrigsministeren, der først er kaldet til at handle i det Spørgsmaal, som her foreligger. — Men jeg vender tilbage til den nævnte Sammenligning, og jeg maa da tilstaa, at naar den høitærede Finantsminister har anstillet en Sammenligning imellem, hvad der er foregaaet ved Afslutningen af Kontrakten om Esbjerg Havn, og saa, hvad der af ham forudsættes at kunne ske med Hensyn til de kommende Fernbanekontrakter, saa forekommer det mig, at denne Sammenligning halter i et og det i et meget væsentligt Punkt. Hvilken er nemlig Sammenhængen med Kontrakten om Esbjerg Havn? Den tidligere Indenrigsminister, der havde en Lovangaaende Anlægget af Esbjerg Havn, hvis Udførelse han skulde paase, affluttede en Kontrakt om Arbejdets Udførelse med Tidsfrister, der saa nær som det blot var ham muligt, nærmeste sig til den givne Lovs Bestemmelse; han veg kun tilbage for Umuligheden af at faae Havnen fuldt færdig til den i Loven fastsatte Dato, idet han ikke kom videre end til at afflutte en Kontrakt om, at Havnen skulde være i brugbar Stand til den nævnte Tid. Men paa disse Betingelser sluttede han altsaa en Kontrakt. Nu har den høitærede Finantsminister imidlertid sagt: Heraf se vi altsaa

at saadanne Lovbestemmelser, der fastsætte en vis Tid, til hvilken et Arbejde skal være udført, kun ere at forstaa paa den Maade, at der skal stræbes hen til at faae det paagjældende Arbejde udført, naar Omstændighederne tilstede det, og Pengemidlerne ere tilstede, og deraf har han sag uddraget den Slutning, at det maatte anses for tvivlsomt, hvorvidt han overhovedet var forpligtet til at afflutte Kontrakten eller ikke, eller rettere, hvorvidt han var forpligtet til at give sit Samtykke til Kontraktens Afslutning eller ikke. Men dertil svarer jeg: Forffjellen er overmaade væsentlig; Forffjellen er nemlig den, at den tidligere Indenrigsminister virkelig affluttede en Kontrakt, om han end kun sluttede den paa de Billaar, som Omstændighederne tillode. Derfor den høitærede Finantsminister maatte gjøre noget Eignende, saa vil Ingen — derfor tror jeg at kunne indestaa ham — sige ham noget Dunt derfor. Derfor den høitærede Minister vil give os Tilsagn om at følge det Exempel, der blev givet ved Esbjerg Havn, saa ville vistnok Alle være tilfredse. — Men Mysterien er, at den høitærede Finantsminister slyder noget Andet ind imellem Finantslovsforlagets Bestemmelse og sin Opfattelse, hvorved han kommer til det Resultat, at det er tvivlsomt, hvorvidt der kan være en Forpligtelse for ham efter Finantsloven, naar den vedtages og stadfæstes, som den her foreligger. Jeg tillod mig allerede under Forhandlingerne i Lørdags, at fremdrage dette Spørgsmaal, og jeg finder nu Grund til at gjøre opmærksom paa, at min Tankegang ikke er bleven ganske korrekt giengiven af den ærede Finantsminister, saaledes som jeg ser det af hans Foredrag her i Tidenden, hvilket jeg tilstaa, at jeg først har læst ganske kort før Mødet. Den ærede Minister sagde i sit Foredrag, at jeg havde spurgt, om der ikke, naar dette Finantslovsforlag blev vedtaget og stadfæstet, maatte kunne gjøres Regning paa disse Penge, paa den Maade, som det altsaa var vedtaget af Rigsdagen og stadfæstet af Kongen, og dertil svarede den ærede Finantsminister saa, at derom kunde der ikke være to Meninger. Men jeg spurgte slet ikke om, hvorvidt man kunde gjøre Regning paa de omhandlede Penge paa den